

РОЗДІЛ 1

Вона пахла нафталіном і смертю.

Стара міністерка Гематой, що стояла переді мною, мала такий вигляд, ніби її щойно витягли із саркофага, де вона пролежала останні кілька століть. Зморшкувата й тонка шкіра була схожа на старий пергамент, а кожен подих, здавалося, міг стати останнім. Я ніколи не бачила таких старих людей, але в сім років навіть доставник піци здається древнім, як світ.

За спиною незадоволено загомоніли. Я й забула, що простим напівкровкам не годиться дивитися міністру в очі. Як чистокровні нащадки напівбогів, Гематої славилися неабиякою пихою.

Я глянула на маму, яка стояла поруч на помості. Вона теж була з Гематоїв, але в ній не було й сліду їхньої зарозумілості. Її зелені очі благали мене не вередувати, не впіратися, як я це робила зазвичай.

Не знаю, чого вона так боялася — це ж я витріщала-ся на справжнього сторожа склепу. І якщо я переживу жалюгідну пародію на традицію й мені не доведеться до кінця своїх днів виносити горщик цієї старої, це буде справжнє диво, гідне богів, які нібито спостерігають за нами.

— Александріє Андрос? — голос міністерки звучав так, ніби хтось ковзав наждачним папером по шорсткій

деревині. Вона прицмокувала. — Занадто маленька. Її руки тонкі, наче паростки оливкових гілочок.

Стара нахилилася, щоб пильніше мене роздивитися, і я злякалася, що вона зараз звалиться прямісінько на мене.

— А очі кольору бруду, зовсім непримітні. В її жилах майже немає крові Гематоїв. Вона найбільш смертна, ніж будь-хто з тих, кого ми сьогодні бачили.

Райдужки міністерки виблискували передбуряним небом. Поєднання синього й фіолетового свідчило про її походження. Усі Гематої вирізнялися неймовірними відтінками очей, як і більшість напівкровок. Але мене роздача класних кольорів при народженні чомусь обійшла.

Промова, здавалося, тривала вічність, і все, про що я могла думати — це морозиво та, можливо, короткий сон.

Інші міністри обступили мене з усіх боків і перешіптувалися між собою. Я крадькома поглядала на маму, і вона заспокійливо всміхалася, щоб показати, що все нормально, я добре справляюся, навіть чудово. Так і було, доки одна стара леді не почала щипати кожен клаптик моєї оголеної шкіри. Завжди дратувало, коли мене торкалися. Я щиро вірила, що як я нікого не чіпаю, то й іншим не варто цього робити. Що ж, старенька явно не отримала інструкції.

Натомість простягнула руку й через сукню вщипнула мене за живіт кістлявими пальцями.

— Вона ж світить ребрами. І як ми можемо сподіватися, що вона битиметься та захищатиме нас? Вона не гідна навчатися в Ковенанті й служити поруч із дітьми богів.

Я ніколи не бачила богів, але мама казала, що вони завжди серед нас, завжди спостерігають. Я також ніколи не бачила пегаса чи іншу химеру, та вона присяглася, що вони теж існують.

Навіть семирічній мені важко було сприймати ці казки всерйоз. Вони підривали мою незміцнілу віру й змушували прийняти той факт, що боги досі піклувалися про світ, який старанно заселили дітьми у свій, божественний, спосіб.

— Вона не більше, ніж жалюгідна маленька напівкровка, — шамкотіла стара. — Я кажу, відправте її до Майстрів, мені якраз потрібна дівчинка для миття туалетів.

Вона страшно викрутила свої пальці. І я вдарила її по гоміліці.

Ніколи не забуду обличчя моєї мами, яка ніби застрягла між жахом і справжньою панікою, готова проскочити між натовпом й забрати мене звідти. Хтось обурливо ахнув, хтось захихотів.

— У ній є вогонь, — зауважив один із Міністрів. Інший зробив крок уперед.

— Вона буде хорошим Вартовим, можливо, навіть і Сторожем.

Досі не розумію, як я довела свою гідність, буцнучи міністерку по нозі. Але я це зробила. Тепер це не мало жодного значення. Мені сімнадцять, і я вже три роки не наближалася до Гематоїв. Та навіть у звичайному світі я не припинила коїти дурниць.

Насправді я завжди мала якийсь поклик до безглузвих учинків. І вважала це своїм талантом.

— Алексе, ти знову це робиш, — рука Метта міцно стиснула мою.

Я повільно кліпнула, фокусуючись на ньому.

— Роблю що?

— У тебе такий вираз обличчя, — він притиснув мене до грудей, обвивши рукою талію, — наче ти думаєш про щось неймовірно глибоке. Наче твій розум десь за тисячі миль звідси, десь у хмарах, на іншій планеті абощо.

Це був Метт Річардсон, який мріяв вступити до Грінпісу й рятувати китів. Милий хлопець, що жив по сусідству та запрягся не їсти червоного м'яса.

Коротше. Метт був ще однією моєю спробою стати частиною людського світу, і він переконав мене втекти, щоб розпалити багаття на пляжі з незнайомою компанією.

У мене кепський смак на хлопців.

Раніше я була до нестями закохана в задумливого студента, який писав вірші на палітурках підручників і зачісував фарбоване вугільно-чорне волосся так, щоб воно затуляло його горіхові очі. Він присвятив мені пісню, я вибухнула сміхом, і наші стосунки закінчилися, так і не розпочавшись.

Та попередній рік, мабуть, був найбільш ніяковим для мене — через капітана футбольної команди з висвітленим волоссям і небесно-блакитними очима. Минали місяці, а ми тільки обмінювалися фразами на кшталт «Привіт!», або «У тебе є ручка?», перш ніж нарешті зустрілися на вечірці. Ми розговорилися. Він поцілував мене й поліз мацати груди, від нього жакливо тхнуло дешевим пивом. Я вмазала йому й зламала щелепу. Після цього нам із мамою довелося переїхати до іншого міста. Вона прочитала мені лекцію, що не можна бити так сильно, мовляв, звичайна дівчинка на таке не здатна.

Нормальні дівчата теж не хотіли б, щоби хтось мацав їхні груди, і я щиро вірила, що якби вони могли дати здачі так вправно, як я, вони це точно зробили б.

Я всміхнулася Мету:

— Ні про що не думаю.

— Узагалі ні про що? — Метт нахилив голову й кінчики його світлого волосся залоскотали мої щоки. Хвала богам, він уже переріс стадію «відрощування дредів». — Нічого не відбувається в цій чудовій голівці?

Щось там таки відбувалося, але точно не те, на що сподівався Метт. Я вдивлялася в його зелені очі й згадувала своє найперше кохання — дорослого хлопця з очима кольору грози, заборонений плід — такий далекий від моєї ліги, що нас можна було б назвати різними біологічними видами. Гадаю, технічно, так і було.

Навіть зараз мені захотілося дати собі ляпаса. Я була як справжня героїня роману, яка вірила, що кохання здолає все, і в подібну маячню. Ага, звісно. Кохання в моєму світі зазвичай закінчувалося фразою на кшталт «будь ти проклятий», і дівчина в'янула, як квітка, до кінця своїх днів.

Боги та їхні діти бували такими дріб'язковими.

Часом я запитувала себе, чи не відчула мама, як народжується моя одержимість тим чистокровкою, і чи не тому забрала доньчину дупку з єдиного світу, який вона знала, світу, якому належала. Чистокровки були геть недосяжними для таких напівкровок, як-от я.

— Алексе, — Метт ковзнув губами по моїй щоці й неспішно рухався до губ.

— Ну, можливо, щось і є, — я навшпиньки потягнулася й обвила руками його шию. — Вгадай, про що я думаю зараз?

— Про те, як шкодуєш, що залишила взуття біля вогнища, бо саме про це зараз думаю я. Пісок такий холодний, яке в біса глобальне потепління?

— Не вгадав.

Метт насупився.

— Ти ж не думаєш про урок історії? Не будь занудою, Алексе.

Я вислизнула з його обіймів, тихо зітхнувши.

— Забудь, Метте.

Усміхнувшись, він знову простягнув до мене руки й обійняв.

— Просто жартую.

Дивно, але я дозволила йому торкнутися моїх губ. Його рот був теплим і сухим — це найбільше, чого можна було очікувати від сімнадцятирічного хлопця. Але, якщо відверто, Метт цілувався до біса добре. Його губи повільно гладили мої, і коли він їх розтулив, я не вдарила його в живіт або що — я відповіла на поцілунок.

Руки Метта плавно ковзнули до моїх стегон. Він обережно опустив мене на пісок, нахилився, спираючись на руку, і проклав доріжку з поцілунків від підборіддя до горла. Я вдивлялася в темне небо, усіяне яскравими зорями й подекуди хмарами. Чудова ніч — спокійна ніч. У цьому бриніла романтика — у тому, як Метт ніжно пестив мою щоку, у тому, як його губи знову знайшли мої й прошепотіли моє ім'я так, ніби я була таємницею, яку він ніколи не розгадає.

Мені було тепло й приємно, звісно не зірви-з-мене-одяг-і-запали-мою-пристрасть, але теж непогано. До цього можна було звикнути.

Особливо коли я заплющувала очі й уявляла, як очі Метта ставали сірими, а волосся значно темнішим.

Тоді його рука ковзнула під мій сарафан. Я швидко прийшла до тями й потягнулася забрати його руку з-поміж моїх ніг.

— Метте?

— Що? — він глянув на мене туманно-зеленими очима. — Чому ти зупинила мене?

Чому я його зупинила? Раптом я відчула себе Непорочною принцесою, яка береже свою цноту від норовливих хлопців. Чому? Відповідь не забарилася. Я не хотіла залишити свою невинність на якомусь пляжі, де пісок забивався в усі сокровенні місця, про які не говорять на людях. Шкіру ніг ніби добряче відполірували скрабом. Але річ була не в тому. Я дійсно не була тут і зараз із Меттом, не тоді, коли уявляла його сірооким із темним волоссям і жадала, щоб він був іншим. Кимось, кого я ніколи не побачу знову... хто так і залишиться лише в моїх мріях.

РОЗДІЛ 2

— Алексе? — запитав Метт, уткнувшись носом мені в шию. — Що не так?

Доклавши трохи зусиль, я спихнула його із себе й сіла. Поправила верх сукні, тихо радіючи густій темряві навколо.

— Вибач, я зараз не в настрої.

Метт залишився лежати поруч, вдивляючись у небо, як я кілька хвилин тому.

— Я зробив щось не так?